DOMSTOLENS DOM
AF 18. NOVEMBER 1975 [1]

# S.p.A. Unil-It.
# mod Amministrazione delle Finanze delle Stato
# (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte Suprema di Cassazione)

Sag 30/75

Sammendrag

*Landbrug — fælles markedsordninger — import — Fællesskabets interne importafgifter — betingelser — opfyldelse — bevis — varecertifikat DD 4 — nationale gennemførelsesforanstaltninger — ingen sådanne — andre bevismetoder — tilladelighed*

*(Kommissionens beslutning af 17. juli 1962)*

Kravet om, at det kun er varecertifikatet DD 4, der kan anerkendes som bevis for, at betingelserne for anvendelse af Fællesskabets interne importafgifter er opfyldt, kan ikke gøres gældende mod den erhvervsdrivende, der på det tidspunkt, hvor varen passerer grænsen, opfylder de på dette tidspunkt i importstaten gældende formkrav.

Den medlemsstat, som ikke har truffet foranstaltninger til den praktiske gennemførelse af nævnte beslutning, hvorved fremlæggelsen af varecertifikat DD 4 gøres obligatorisk, kan ikke over for de erhvervsdrivende gøre gældende, at de ikke har opfyldt de forpligtelser, som beslutningen fastsætter, og denne medlemsstat må derfor foreløbig tillade, at der anvendes andre egnede metoder med hensyn til beviset for, at de nævnte betingelser er opfyldt.

I sag 30/75

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Corte Suprema di Cassazione (Italiens øverste kassationsret) for i den for nævnte ret verserende sag mellem

S.P.A. UNIL-IT., Milano,

og

AMMINISTRAZIONE DELLE FINANZE DELLE STATO (den statslige finansforvaltning),

1 — Processprog: Italiensk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens beslutning af 17. juli 1962 (JO 76 af 24. august 1962, s. 2140) og af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 13/64/EØF af 5. Februar 1964 om gradvis gennemførelse af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (JO 34 af 27. 2. 1964, s. 549),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco og H. Kutscher, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen, Mackenzie Stuart og A. O'Keeffe,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

## DOM

# Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, som er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Den særlige gunstige fællesskabsordning, der gælder for vareudvekslingen mellem medlemsstaterne, er i henhold til Kommissionens beslutning af 5. december 1960 (JO 4 af 20. januar 1961, s. 29) betinget af, at der fremlægges et varecertifikat DD 1 eller efter omstændighederne DD 3. Certifikatet DD 1 anvendes, når varerne forsendes direkte fra den eksporterende medlemsstat til den importerende medlemsstat, medens certifikatet DD 3 er bevisdokument i de andre tilfælde.

Kommissionens beslutning af 17. juli 1962 (JO 76 af 24. august 1962, s. 2140) indførte imidlertid et certifikat DD 4 for de landbrugsprodukter, der inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik var omfattet af Fællesskabets ordning med interne importafgifter. Certifikatet tjener som bevis for, at varerne er omfattet af denne ordning. Den dato, fra hvilken der for disse produkter skulle forelægges et certifikat DD 4, afhang i hvert enkelt tilfælde af det tidspunkt, hvor en ordning for det pågældende produkt med interne importafgifter i Fællesskabet trådte i kraft. For mælk og mejeriprodukter — herunder ost — var dette tidspunkt fastsat til den 1. november 1964 i henhold til artikel 32 i Rådets forordning nr.

13/64/EØF af 5. februar 1964 (JO 34 af 27. januar 1964, s. 549) om gradvis gennemførelse af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, som ændret ved artikel 1, stk. 2 i Rådets forordning nr. 82/64/EØF af 30. juni 1964 (JO 105 af 1. juli 1964, s. 1626).

Imidlertid indførte det italienske selskab S.p.A. Van den Bergh, hvis rettigheder indehaves af S.p.A. Unil-It., sagsøgeren i hovedsagen (herefter kaldet *sagsøgeren*), efter den 1. november 1964 nogle partier ost fra Forbundsrepublikken Tyskland og Nederlandene, som i løbet af oktober måned 1964 var blevet afsendt under ledsagelse af DD 1 og DD 3 certifikater, der tilsyneladende var de eneste, som myndighederne i de to eksportstater var i stand til at udstede på daværende tidspunkt.

Hertil gjorde den italienske finansforvaltning gældende, at de pågældende produkter skulle behandles som en import fra trejdelande, idet der efter den 1. november 1964 ikke var fremlagt et certifikat DD 4, og opkrævede et beløb på 90 115 000 lire. Sagsøgeren anlagde derfor sag med påstand om tilbagebetaling af de erlagte afgifter ved byretten i Milano, der gav firmaet medhold. Finansforvaltningen ankede til Cour d'Appel i Milano, som i modsætning til byretten frifandt finansforvaltningen.

Corte supreme di Cassazione, som dernæst fik sagen forelagt, var af den opfattelse, at den indeholdt visse spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten. Corte di Cassazione udsatte derfor sagen og forelagde i henhold til EØF-traktatens artikel 177 Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

a) — 1. Følger det af EØF-Kommissionens beslutning af 17. juli 1962 sammenholdt med Rådets forordning nr. 13/64/EØF af 5. februar 1964, der begge er udstedt i medfør af traktatens artikel 9 og 10, at den direkte virkning i medlemsstaterne af den nævnte forordnings system med importafgifter inden for sektoren for mælk- og mejeriprodukter også indebærer, at det er en betingelse for at opnå ret til fællesskabsbehandling, at det i nævnte beslutning omhandlede varecertifikat DD 4 anvendes fra den begyndelsesdato, der var fastsat i artikel 24 i den nævnte forordning med senere ændringer, uden hensyn til nationale regler på området, således som Domstolen har givet udtryk for i afgørelsen af 22. oktober 1970 i sag 12/70 (Craeynestet og Vandewalle)?

a) — 2. Gælder disse bestemmelser også, såfremt den omtalte begyndelsesdato for anvendelsen af forordning nr. 13/64/EØF ligger mellem tidspunkterne for varernes udførsel fra én medlemsstat og deres indførsel i en anden medlemsstat?

b) Ved bekræftende svar på de foregående spørgsmål spørges det, om den ordning, som indførtes ved den nævnte forordning nr. 13/64/EØF kun er anvendelig (i medfør af artikel 2, stk. 1 og 2 i den nævnte beslutning af 17. juli 1962 og note II i den som eksempel vedføjede formular sammenholdt med betragtningernes sidste stykke) i tilfælde af direkte forsendelse under ledsagelse af varecertifikat DD 1 som omhandlet i Kommissionens beslutning af 5. december 1960 (artikel 2, stk. 1, første afsnit, og stk. 2), eller om den også er anvendelig i »de andre tilfælde«, hvor varerne skal ledsages af varecertifikat DD 3, ligeledes omhandlet i nævnte beslutning af 5. december 1960 (artikel 2, stk. 1, andet afsnit)?

Forelæggelseskendelsen af 22. november 1974 er registreret på Domstolens justitskontor den 18. marts 1975.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet, at det var unødvendigt at foranstalte forudgående bevisførelse.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har sagsøgeren, Kommissionen og den italienske regering indgivet skriftlige indlæg.

## II — Indlæg i henhold til statuttens artikel 20

### *A — Indlæg fra Kommissionen*

Kommissionen har givet en fremstilling af fællesskabslovgivningen vedrørende DD 1-varecertifikaternes anvendelse ved direkte forsendelse fra én medlemsstat til en anden og anvendelsen af DD 3-certifikaterne i andre tilfælde (Kommissionens beslutning af 5. december 1960) og indførelsen af certifikatet DD 4 for de landbrugsprodukter, som omfattes af Fællesskabets interne importafgifter (Kommissionens beslutning af 17. 7. 1962). Dernæst har Kommissionen bemærket, at der ved forordning nr. 13/64 indførtes en fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, hvis grundlag netop var opkrævningen af interne importafgifter i Fællesskabet, der med henblik på at sikre fællesskabspræferencen var lavere end de afgifter, som pålægges produkter med oprindelse i tredjelande.

Vedrørende det første spørgsmål har Kommissionen nævnt Domstolens dom af 22. oktober 1970 (sag 12/70, Craeynest og Vandewalle mod Belgien, Recueil 1970, s. 905) hvoraf den udleder, at forpligtelsen til vedrørende de omtvistede produkter udelukkende at anvende certifikat DD 4 fra den 1. november 1964 dels fremgår af forordning nr. 13/64, der kunne anvendes direkte fra den 1. november 1964, dels af Kommissionens beslutning af 17. juli 1962, som er bindende i alle enkeltheder uafhængigt af nationale gennemførelsesforanstaltninger. Også denne beslutning har direkte virkning, fordi den ikke er gjort afhængig af nogen betingelser og endvidere er tilstrækkelig klar.

De nationale gennemførelsesbestemmelser kunne derfor ikke skabe rettigheder eller pligter, men gentog simpelthen dem, der allerede var fastsat i de fællesskabsbestemmelser, der har direkte virkning.

Til besvarelse af andet spørgsmål har Kommissionen gjort gældende, at forpligtelsen til at anvende varecertifikatet DD 4 også gjaldt, hvor ikrafttrædelsestidspunktet for forordning nr. 13/64 lå mellem tidspunktet for udførsel af varer fra én medlemsstat og den tilhørende indførsel i en anden medlemsstat. Forordning nr. 13/64, der trådte i kraft den 1. november 1964, oprettede en foreløbig fælles markedsordning for mejeriprodukter, hvilken indeholdt bestemmelser om interne importafgifter i Fællesskabet. Med henblik på at bevare fællesskabspræferencen var disse imidlertid fastsat til et lavere niveau end det, afgifterne på import fra tredjelande lå på. Det var derfor af afgørende betydning, at det fra den 1. november 1964 med sikkerhed kunne fastslås, om et produkt var omfattet af den gunstige fællesskabspræference, der er indført ved forordning nr. 13/64. I henhold til beslutningen af 17. juli 1962, særlig dennes artikel 3, stk. 1, 2. afsnit, er certifikatet DD 4 imidlertid det eneste bevisdokument, som kan medføre, at ordningen med Fællesskabets interne importafgifter finder anvendelse. Det importerende selskab kunne i øvrigt have påberåbt sig denne beslutnings artikel 3, stk. 1, 2. afsnit, hvori det netop med henblik på beskyttelsen af berettigede private interesser bestemmes, at certifikatet DD 4 også kan attesteres efter udførslen af de varer, som det angår, »hvis det som følge af fejl eller undskyldelig undladelse ikke er blevet indgivet ved udførslen . . .«.

Hvad angår tredje spørgsmål, har Kommissionen bemærket, at certifikatet DD 4 kun kunne anvendes, når varerne »forsendes direkte fra den eksporterende medlemsstat til den importerende medlemsstat«. Den definition, der i artikel 2, stk. 2 i beslutningen af 17. juli 1962 gives af dette udtryk, er identisk med definitio-

nen af certifikatet DD 1 i artikel 2 i beslutningen af 5. december 1960. Det er således klart, at certifikatet DD 4, hvad angår landbrugsprodukter, erstattede varecertifikatet DD 1, således forstået, at brugen af certifikatet DD 3 var forbudt for disse produkter, så snart de var omfattet af Fællesskabets interne importafgifter. Certifikatet DD 3, hvis udstedelse ikke er forbundet med den efterprøvelse, der gælder for landbrugsvarer, som pålægges importafgifter, afgiver nemlig ingen garanti for, at det pågældende produkt opfylder betingelserne efter forordning nr. 13/64 for at blive omfattet af fællesskabspræferencen.

*B — Indlæg fra sagsøgeren*

Sagsøgeren, selskabet Unil, har bestridt, at det er rigtigt, således som den italienske Corte di Cassazione har gjort, at henvise til Domstolens dom af 22. oktober 1970 (sag 12/70, Craeynest og Vandewalle mod Den belgiske Stat). Den daværende sag drejede sig om svigagtig import, hvilket medførte strafferetligt ansvar for de ansvarlige, hvorimod der i det foreliggende tilfælde er tale om import i overensstemmelse med gældende lovgivning af mejeriprodukter, der helt ubestrideligt har oprindelse i et fællesskabsland.

Det eneste, forordning nr. 13/64 med virkning fra den 1. november 1964 indførte, var et system med importafgifter for mejeriprodukter, men den indeholdt ingen obligatorisk forskrift for medlemsstaterne, hvad angår den nærmere fremgangsmåde med hensyn til kontrol af, at de importerede produkter har oprindelse i Fællesskabet. Ved Kommissionens beslutning af 17. juli 1962 forpligtes medlemsstaterne heller ikke til at anvende DD 4-certifikatet som eneste middel til at godtgøre, at varerne har oprindelse i Fællesskabet. De forskellige varecertifikater DD 1, DD 3 og DD 4 er blevet indført for at lette og standardisere kontrollen af, om de nødvendige betingelser for at falde ind under fællesskabsordningen foreligger. Toldmyndighederne har imidlertid stadig frihed til at kræve fremlæggelse af ethvert andet dokument, der kan godtgøre de importerede varers oprindelse i Fællesskabet.

I den foreliggende sag fandtes der hverken italienske lovbestemmelser eller nogen fællesskabsregulering, hvorved det fra den 1. november 1964 krævedes, at der udelukkende skulle fremlægges et varecertifikat DD 4. Desuden havde det været umuligt for selskabet Unil at få udsendt certifikatet DD 4, eftersom toldmyndighederne på eksporttidspunktet i oktober 1964 i henhold til gældende lov kun udleverede DD 1- og DD 3-certifikater for mejeriprodukter.

Det stemmer ikke med ånden i aftalerne inden for Fællesskabet, at den ordning, som er fastsat for import fra »tredje«lande, finder anvendelse på import af produkter, som utvivlsomt hidrører fra Fællesskabet.

Af gennemgangen af det andet spørgsmål ses det klart, at toldmyndighedernes afslag på at anvende fællesskabsordningen på den omtvistede import er ulovlig. Varerne var ledsaget af et certifikat DD 1 og et certifikat DD 3. Dette viser, at de omtalte varer som bestemt i artikel 2 i Kommissionens beslutning af 5. december 1960, i hvert fald, dem, der var dækket af et certifikat DD 3, ikke »direkte« efter betydningen i førnævnte artikel 2's stk. 2, var forsendt fra den eksporterende medlemsstat til den importerende medlemsstat. Imidlertid præciseres det i artikel 2, stk. 1 i beslutning af 17. juli 1962, at »varecertifikatet formular DD 4 kan kun anvendes, hvis de varer, som det angår, direkte forsendes fra den eksporterende medlemsstat til den importerende medlemsstat«. I artiklens stk. 2 defineres begrebet »forsendes direkte« på nøjagtig samme måde, som i artikel 2 i beslutningen af 5. december 1960 definerer certifikatet DD 1. Det må heraf konkluderes, at certifikatet DD 4 kun har erstattet certifikatet DD 1 for de landbrugsprodukter, der var omfattet af de interne importafgifter i Fællesskabet, og som er blevet importeret direkte. Varecertifikatet DD 3 finder fortsat anvendelse på indirekte forsendelser.

*C — Indlæg fra den italienske regering*

Vedrørende det første spørgsmål har den italienske regering bemærket, at Domstolen allerede i sin dom af 22. oktober 1970 (sag 12/70, Craeynest og Vandewalle mod Belgien) har givet et dækkende svar. Det fremgår af denne afgørelse at fremlæggelse af certifikatet DD 4 er en betingelse for at blive omfattet af fællesskabspræferencen, og at medlemsstaterne ikke kan tillade, at beviset for, at varerne har oprindelse i Fællesskabet eller frit kan omsættes, føres på anden måde end ved hjælp af dette certifikat. Dette skyldes kravet om, at bevismidlerne vedrørende oprindelsen i Fællesskabet skal være ens i de forskellige medlemsstater, og manglende nationale lovbestemmelser til gennemførelse af brugen af certifikatet DD 4 kan ikke have anden virkning end en afvisning af fællesskabspræferencen. Under sin gennemgang af andet spørgsmål har den italienske regering videre anført, at Kommissionen i henhold til artikel 32, stk. 3 i forordning nr. 13/64 kunne have vedtaget overgangsbestemmelser efter forvaltningskomité-proceduren.

Kommissionen har ikke gjort brug af denne mulighed, hvilket efter den italienske regerings opfattelse viser, at det ikke var nødvendigt at korrigere systemet.

Endvidere var eventuelle tvivlstilfælde, herunder den foreliggende sag, blevet løst, såfremt sagsøgeren havde begæret det, ved at anvende artikel 3, stk. 1, andet afsnit i beslutningen af 17. juli 1962, hvorefter certifikatet DD 4, hvis der foreligger en undskyldelig undladelse, kan udstedes efter udførslen af de varer, som det angår.

Vedrørende det tredje spørgsmål har den italienske regering gjort gældende, at beslutningen af 17. juli 1962 udelukker de landbrugsvarer, som omfattes af importafgifter, fra anvendelsesområdet for beslutningen af 5. december 1960 med henblik på at opstille strengere regler for disse varers adgang til den interne fællesskabspræference. Imidlertid er det efter den nye ordning ikke længere muligt at foretage indirekte forsendelse. Denne udelukkelse, der også findes i andre sektorer end mælkesektoren, er uadskilleligt forbundet med både den objektive beskrivelse af de varer, som er underlagt en fælles markedsordning, og kendetegnene på en fælles markedsordning, der omfatter fælles interne importafgifter, hvis grundlag er en direkte sammenligning mellem de priser, der gælder henholdsvis i den eksporterende medlemsstat og den importerende medlemsstat.

I retsmødet den 23. september 1975 har Kommissionen, repræsenteret af sin befuldmægtigede Maestripieri, den italienske regering, repræsenteret af sin befuldmægtigede Zagari, og sagsøgeren, repræsenteret af Rossi, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. oktober 1975.

## Præmisser

1 Ved kendelse af 22. november 1974, indgået til Domstolens justitskontor den 18. marts 1975, har Corte Suprema di Cassazione (øverste kassationsret) i Italien i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af Kommissionens beslutning af 17. juli 1962 (JO 76 af 24. august 1962, s. 2140) og af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 13/64 af

5. februar 1964 (JO 34 af 27. februar 1964, s. 549), som ændret ved Rådets forordning nr. 82/64 af 30. juni 1964 (JO 105 af 1. juli 1964, s. 1626).

2 Ved den pågældende beslutning indførtes særlige metoder for det administrative samarbejde ved anvendelsen af Fællesskabets interne importafgifter inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik;

denne beslutning ligger i forlængelse af en tilsvarende beslutning af 5. december 1960 fra Kommissionen (JO 4 af 20. januar 1961, s. 29), der bestemmer, at alle varer, der forsendes mellem medlemsstaterne, skal ledsages af et varecertifikat DD 1 eller efter omstændighederne et varecertifikat DD 3, som skal forelægges toldmyndighederne ved grænsepassage;

3 som en undtagelse fra beslutningen af 5. december 1960, bestemmer den senere, nu omtvistede beslutning, at varer, som på tidspunktet for passage over grænsen var underkastet importafgifter for landbrugsvarer, skal ledsages af et særligt dokument, varecertifikat DD 4, hvis fremlæggelse ved indførslen i den importerende medlemsstat er en betingelse for, at varerne kan blive omfattet af Fællesskabets interne importafgiftsordning, der var mere gunstig end den, som gjaldt for produkter med oprindelse i tredjelande;

varecertifikatet DD 4 er således affattet, at der kan foretages efterprøvelse af de betingelser, som anvendelsen af Fællesskabets interne ordning er afhængig af, herunder at det skal dreje sig om landbrugsprodukter, der rent faktisk er produceret i Fællesskabet.

4 Rådets forordning nr. 13/64 om gradvis gennemførelse af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, som ændret ved forordning nr. 82/64, indførte for de af forordningen omfattede produkter, herunder ost, en toleddet ordning for importafgifter, nemlig dels for samhandelen med tredjelande og dels for samhandelen inden for Fællesskabet, og denne dobbelte ordning trådte i kraft den 1. november 1964;

fra denne dato var anvendelsen af Fællesskabets interne importafgifter på landbrugsvarer betinget af, at der blev fremlagt et varecertifikat DD 4, hvilket i medfør af artikel 1 og 4 i beslutningen af 17. juli 1962 skal ske i den importerende medlemsstat, hvor varen toldbehandles, og inden for en frist på en måned, regnet fra det tidspunkt, hvor den eksporterende medlemsstats toldattest forelå.

5 Den tvist, der behandles af den italienske kassationsret, angår et selskab, som efter den 1. november 1964 fra Forbundsrepublikken og Nederlandene til Italien importerede nogle sendinger ost, der blev afsendt i løbet af oktober måned 1964 og var ledsaget dels af DD 1-certifikater (for direkte forsendelse) og dels af DD 3-certifikater (for indirekte forsendelse);

6 selskabet Unil har forklaret, at det hverken hos de tyske eller nederlandske myndigheder var muligt at få udstedt det ovennævnte varecertifikat DD 4 til den pågældende forsendelse;

7 desuden var der på tidspunktet for den omtvistede import, for så vidt som den ligger før den 19. november 1964, ingen ved lov eller administrativt fastsatte maksimale bestemmelser i Italien, som gjorde det obligatorisk at fremlægge varecertifikatet DD 4 for de varer, der var omfattet af forordning nr. 13/64;

først ved et ministerielt cirkulære af 19. november 1964 blev dette krav stillet, medens det vedrørende perioden 1.-19. november ved et telegrafisk afsendt cirkulære blev bestemt, at mejeriprodukter lovligt kunne indføres i Italien under en foreløbig ordning med suspension af toldafgifter (dazio in sospeso);

8 endvidere var det først ved lovdekret (decreto legge) af 23. december 1964 (Gazzetta Ufficiale af 23. 12. 1964), at der med virkning fra 1. november 1964 blev indført den todelte ordning for importafgifter på mejeriprodukter;

9 sagsøgeren i hovedsagen, der under den mundtlige forhandling i så henseende har fremlagt en række erklæringer fra sine forretningsforbindelser i de eksporterende lande, har anført, at hans bestræbelser for i løbet af november måned 1964 at få udstedt DD 4-certifikater var forgæves, idet toldmyndighederne i de ovennævnte lande gav afslag;

10 cirka 1 1/2 år efter importen afkrævede de italienske myndigheder sagsøgeren importafgifter efter den sats, som gjaldt for handelen med tredjelande, med den begrundelse, at importen ikke havde fundet sted under ledsagelse af varecertifikatet DD 4.

Vedrørende det første spørgsmål

11 Domstolen spørges først, om det følger af beslutningen af 17. juli 1962 sammenholdt med Rådets forordning nr. 13/64 af 5. februar 1964, at den direkte virkning i hver medlemsstat af nævnte forrodnings importafgiftsordning indebærer, at det er en betingelse for at opnå ret til fællesskabsbehandling, at varecertifikatet DD 4 anvendes fra den 1. november 1964 og uden hensyn til nationale regler på området.

12 Artikel 12 i forordning nr. 13/64 forbød med virkning fra 1. november 1964 opkrævning af al told eller enhver afgift med tilsvarende virkning i medlemsstaternes samhandel med de landbrugsprodukter, som forordningen omfattede;

for denne samhandel inden for Fællesskabet indførte forordningen i overgangsperioden en ordning med importafgifter, hvis størrelse i henhold til artikel 8 skulle fastsættes af medlemsstaterne i overensstemmelse med de i forordningen indeholdte kriterier;

13 denne forordning gav de erhvervsdrivende ret til i samhandelen inden for Fællesskabet at erlægge en lavere importafgift end den, der gjaldt for import af de samme produkter med oprindelse i tredjelande;

14 beslutningen af 17. juli 1962 pålagde medlemsstaterne kun at godtage fremlæggelse af varecertifikatet DD 4 som bevis for, at de betingelser, der gjaldt for opkrævningen af den gunstige importafgift, var opfyldt;

15 denne forpligtelse, der blev indført for at bekæmpe misbrug med hensyn til den måde, hvorpå den erhvervsdrivende skal bevise sin ret, indebærer, at de pågældende medlemsstater skal give den forretningsdrivende mulighed for at opfylde sin bevisbyrde;

dette er ikke tilfældet, så længe der i den importerende medlemsstat endnu ikke er blevet truffet de nødvendige foranstaltninger til at gøre fremlæggelse af varecertifikatet DD 4 obligatorisk, hvorfor varerne nødvendigvis må passere grænsen under ledsagelse af de dokumenter, som gjaldt i henhold til den tidligere lovgivning;

16 følgelig kan kravet om, at det kun er varecertifikatet DD 4, der kan anerkendes som bevis for, at betingelserne for anvendelse af Fællesskabets interne importafgifter er opfyldt, ikke gøres gældende mod den erhvervsdrivende, der på det tidspunkt, hvor varen passerer grænsen, opfylder de på dette tidspunkt i importstaten gældende formkrav.

17 Artikel 3, stk. 2 i beslutningen af 17. juli 1962 bestemmer ganske vist følgende: »Undtagelsesvis kan varecertifikatet formular DD 4 også attesteres efter udførslen af de varer, som det angår, hvis det som følge af fejl eller undskyldelig undladelse ikke er blevet indgivet ved udførslen af varerne«;

imidlertid vedrører denne bestemmelse andre tilfælde end dem, hvor den pågældende medlemsstat endnu ikke havde indført forpligtelsen til at fremlægge varecertifikatet DD 4;

18 det første spørgsmål må derfor besvares således, at beslutningen af 17. juli 1962 sammenholdt med forordning nr. 13/64, som ændret ved forordning nr. 82/64, har givet den erhvervsdrivende ret til kun at erlægge Fællesskabets interne importafgift, såfremt han ved fremlæggelse af et varecertifikat DD 4 godtgør, at betingelserne for anvendelse af Fællesskabets interne importafgift er opfyldt, men at den medlemsstat, som ikke har truffet foranstaltninger til den praktiske gennemførelse af den nævnte beslutning, ikke over for de erhvervsdrivende kan gøre gældende, at de ikke har opfyldt de forpligtelser, som beslutningen fastsætter, og at denne medlemsstat derfor foreløbig må tillade andre egnede metoder med hensyn til beviset for, at de nævnte betingelser er opfyldt.

19 Som følge af svaret på det første spørgsmål bliver de andre spørgsmål uden genstand.

## Vedrørende sagsomkostningerne

20 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har fremsat indlæg fra Domstolen, kan ikke godtgøres;

da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Corte Suprema di Cassazione ved kendelse af 22. november 1974, for ret:

**Beslutningen af 17. juli 1962 sammenholdt med forordning nr. 13/64, som ændret ved forordning nr. 82/64, har givet den erhvervsdrivende ret til kun at erlægge Fællesskabets interne importafgift, såfremt han ved fremlæggelse af et varecertifikat DD 4 godtgør, at betingelserne for anvendelse af Fællesskabets interne importafgift er opfyldt, men den medlemsstat, som ikke har truffet foranstaltninger til den praktiske gennemførelse af den nævnte beslutning, kan ikke over for de forretningsdrivende gøre gældende, at de ikke har opfyldt de forpligtelser, som beslutningen fastsætter, og medlemsstaten må derfor foreløbig tillade andre egnede metoder med hensyn til beviset for, at de nævnte betingelser er opfyldt.**

Lecourt Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

## FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 15. OKTOBER 1975 [1]

*Høje Ret.*

Til forståelse af den anmodning om præjudiciel afgørelse, som jeg skal tage stilling til i dag, må følgende bemærkninger forudskikkes.

I henhold til EØF-traktatens artikel 9, stk. 2 finder bestemmelserne i kapitel 1, første afdeling og kapitel 2 i afsnit I i traktatens anden del (dvs. reglerne om fjernelse af told og om ophævelse af de kvantitative restriktioner mellem med-

1 — Oversat fra tysk.